

Sygn. akt II Ka 308/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Sadecka (spr.)
Sędziowie:	SO Barbara Polańska-Seremet SO Jacek Satko
Protokolant:	st. sekr. Irena Żyłka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Jakubasa

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013r.

sprawy K. W.

oskarżonego przestępstwo z art. 90 Ustawy Prawo budowlane

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bochni

z dnia 30 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II K 175/13

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk i art. 624 § 1 kpk:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż określa termin realizacji świadczenia pieniężnego orzeczonego w ustępie II na 1 (jeden) miesiąc

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 308/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 12 września 2013 roku

K. W. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 90 ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane polegającego na tym, że w nieustalonym dniu 2010r. w B., na działce nr (...) przy ul. (...) wybudował miejsce postojowe z płyt betonowych z zadaszaniem o wymiarach 3,3 m x 4,1 m. bez wymaganego uprzednio zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej tj. Staroście (...).

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 roku (sygn. akt II K 175/13) Sąd Rejonowy w Bochni, na mocy art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko K. W. o przestępstwo z art. 90 ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane warunkowo umarzył na okres próby wynoszący 1 rok. Jednocześnie Sąd orzekł na mocy art. 67 § 3 k.k. od w/w świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od podejrzanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 264,95 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Bochni, zaskarżając go w części orzeczenia o srodku karnym. Zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. i art. 49 § 1 k.k. w zw. z art. 74 k.k., polegającą na orzeczeniu świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej bez określenia terminu jego uiszczenia.

W przedstawionej na poparcie zarzutu argumentacji oskarżyciel odwołuje się do treści art. 74 § 1 k.k., z którego wywodzi konieczność traktowania świadczenia pieniężnego jako obowiązku probacyjnego, co z kolei zgodnie z art. 72 § 2 k.p.k. rodzi potrzebę określenia terminu jego realizacji.

W konkluzji skarżący domaga się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez określenie miesięcznego terminu na zrealizowanie orzeczonego świadczenia pieniężnego.

W odpowiedzi na apelację oskarżony K. W. wniósł o jej nieuwzględnienie podnosząc, iż dokonał już wpłaty kwoty 300 zł i dziwi go, że prokurator ponownie domaga się zasądzenia tej kwoty.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

apelacja jest zasadna.

Na wstępie, w kontekście treści odpowiedzi na apelację złożonej przez oskarżonego, podkreślić należy, iż przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy nie jest kwestia orzeczenia kolejnego świadczenia od oskarżonego lecz potrzeba ustalenia terminu uiszczenia tego świadczenia, które orzekł Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku. W istocie apelacja dotyka wykładni przepisów, która w okolicznościach niniejszej sprawy, przy założeniu, że świadczenie zostało już uiszczone, nie ma żadnego znaczenia, niemniej jednak skuteczność zarzutu obrazę prawa materialnego, w przeciwieństwie do pozostałych podstaw odwoławczych zawartych w art. 438 k.p.k., nie jest uzależniona od wpływu uchybienia na treść rozstrzygnięcia.

Przechodząc do istoty zagadnienia będącego podstawą apelacji oskarżyciela, rzecz dotyczy ustalenia charakteru orzeczonego wyrokiem świadczenia, tj. czy stanowi ono jedynie środek karny w rozumieniu art. 39 pkt 7 k.k., który nie wymaga określenia terminu realizacji, czy też jest to środek probacyjny wymagający po myśli art. 74 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 4 k.k. określenia terminu jego wykonania.

Mając świadomość odmiennych poglądów prezentowanych zarówno w doktrynie jak i judykaturze, które obszernie przytoczono w starannym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy od kilku lat niezmiennie opowiada się za probacyjnym charakterem świadczenia pieniężnego orzecanego w związku z warunkowym umorzeniem postępowania, co rodzi obowiązek określenia terminu jego wykonania. Najistotniejszym argumentem przemawiającym za tą koncepcją jest zawarty w art. 67 § 4 k.k. nakaz odpowiedniego stosowania co do sprawców, wobec których warunkowo umorzono postępowanie, przepisu art. 74 k.k.. Wymieniony przepis w § 1 obliguje sąd do określenia czasu i sposobu wykonania obowiązków wymienionych w art. 72 k.k., który z kolei w § 2 wymienia także świadczenie pieniężne. Za taką wykładnią wskazanych przepisów opowiedział się prof. Andrzej Zoll w Komentarzu do Kodeksu karnego, Część Ogólna, Wolters Kluwer 2012, s. 935. Zagadnienie to obszernie analizuje też Tomasz Koziół w monografii Warunkowe umorzenie postępowania karnego, Wolters Kluwer, 2009, s. 203-212 oraz B.Polańska i T.Koziół, W sprawie określenia terminu spełnienia świadczenia pieniężnego stosowanego w ramach warunkowego umorzenia postępowania, CPKiNP 2008, z. 2. s. 218 i n.

Skoro Sąd Rejonowy w Bochni orzekając świadczenie pieniężne nie określił terminu jego uiszczenia, zasadnym było uzupełnienie zaskarżonego rozstrzygnięcia w sposób proponowany w apelacji oskarżyciela. Niemniej jednak w kontekście stanowiska prokuratora z dezaprobatą należy zauważyć, że występując do Sądu Rejonowego w Bochni z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania, prokurator nie zamieścił w treści wniosku żądania co do zakresienia terminu wykonania świadczenia pieniężnego. (k. 41-42) Świadczy to o nielojalności prokuratora, który dopiero w środku odwoławczym wskazuje na potrzebę zmiany wyroku poprzez dookreślenia terminu realizacji środka. Niemniej jednak, uznając, że doszło do obrazy prawa materialnego, Sąd Okręgowy uznał za konieczne dokonanie omówionej wyżej zmiany wyroku.

Kierując się zasadami słuszności zwolnił Sąd skazanego od kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, skoro skazany nie miał żadnego wpływu na wybór właściwej wykładni prawa przez prokuratora bądź Sąd Rejonowy.

Z przedstawionych wyżej względów, na mocy powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.